

عنوان مقاله:

پایداری و ناپایداری معماری (از منظر توسعه زیست محیطی)

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی معماری، عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

جعفر صراف زاده تبریز - مدرس دانشگاه فنی حرفه ای تبریز

یویا چراغی - دانشجوی کارشناسی معماری، دانشگاه فنی و حرفه ای تبریز

خلاصه مقاله:

آنچه که امروز به عنوان توسعه پایدار یاد میشود، بازنگری اصلاح طلبانه ای است به مدرنیسم و سنت جهت یافتن راهی بینابینی. توسعه پایدار، توسعه ای است که نیازهای اکنون را به گونه ای برآورد نماید که توان نسلهای بعدی را جهت تامین نیاز، کاهش ندهد. در سال 1983 در اجلا نروژ، توسعه پایدار اینگونه تعبیر شد ((توسعه ای که نیازهای کنونی را بدون کاهش توانایی نسل های بعدی در تامین نیاز هایشان برآورد کند)). طراحی پایدار نیز نوعی دخل و تصرف در محیط است که تلاش میکند راه حل هائی را ابداع نماید که با اهداف محیطی، اجتماعیو اقتصادی در یک نگاه کل نگر در هم آمیخته به تعادلی دست یابد که بتواند کیفیت برتری را برای زندگی نسل کنونی، و میراث مناسبی را جهت آیندگان، فراهم سازد. با گذشت زمان و استفاده بی رویه از سوخت های فسیلی و نیز تأثیر عواملی چون چون آلودگی زمین و هوا و آب در اثر تولید گاز ها و زباله های شیمیایی و... ای اکو سیستم دستخوش تغییراتی شده که نتیجه آن برهم خوردن نظم موجود در طبیعت و محیط طبیعی است مانند تغییرات لایه اوزون، منقرض شدن نسل بعضی از موجودات دریایی و زمینی، پدیده گرم شدن جهانی، تخریب زیستگاه های طبیعی و.... این موضوعات باعث مطرح شدن موضوع محیط زیست پایدار شد.

کلمات کلیدی:

محیط زیست پایدار، توسعه پایدار، طراحی پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/532227>

